

„Seděly jsme s Hankou na lavičce u jejího domu, to je tamhle naproti,“ ukázala z okna. Pod košatou lípou tam stála stará lavička, spíše jenom její torzo. „Byl tam stín, schovávaly jsme se tam před tím šíleným sluncem. Když se připozdilo, šla Hanka zavolat dceři, jestli Mařenka dorazila v pořádku domů. Ona byla mladá Poláková prý dost nespolehlivá. Nebo spíš byla Hanka na vnučku taková úzkostlivá, víte?

Když se vrátila, tak mi řekla, že Mařenka ještě není doma a že se po ní jde podívat. Šla jsem s ní, ale nikde jsme ji nepotkaly. Když jsme se vrátily a ona tu pořád nebyla, vzpomněla si Hanka, že Mařenka často jezdila na kole přes Tomáš. Lekla se, jestli tam v lese nespadla, a šla se tam podívat. Já jsem zůstala tady.

Když přišly zpátky, byl už večer. Vidím Hanku, jak za jednu ruku vede Mařenku a v druhý vede její kolo. Říkám si, ježíšmarjá, ona skutečně spadla, a šla jsem jim naproti.

Mařenka plakala, já na ni volala, co se jí stalo, ale ona jen brečela. Měla úplně stažený obličej, celý upatlaný od slziček. Tak jsme ji chytly a vedly dovnitř do domu, já ji vzala za ruku, byla mokrá a studená, to si pamatuju dodnes. A jak jsme ji tak vedly, abychom jí daly napít, tak řekla: *Byl to anděl*. A znova. Řekla to aspoň třikrát. My jsme se na sebe s Hankou podívaly a vůbec jsme nechápaly, co se děje.

Vevnitř sebou sekla na zem, omdlela v předsíni. Tak jsme ji vzaly a uložily do postele. Já jsem vzala mokrý hadr a začala jí omývat obličej. Trvalo to hrozně dlouho, obě jsme se o ni bály, ale nakonec to zabralo a probrala se. Bylo to hrozný.“

Blažková se odmlčela a dívala se před sebe. Snad to znovu vnitřně prožívala, její tvář ale zůstala bez výrazu. Po chvíli trapného ticha se Milan odvážil hlesnout.

„A ptaly jste se jí, co se stalo? Řekla vám to?“

„Mařenka říkala jenom, že si to nepamatuje. Bylo na ní ale vidět, že se snaží si vzpomenout.

Pak jsem šla domů, nechtěla jsem tam moc otravovat, chtěla jsem jim donést nějakou dezinfekci na ty odřeniny. Když jsem se vrátila, tak se Hanka křížovala a držela růženec. Lekla jsem se, že Mařenka umřela. Ona mi ale pověděla, že holka měla určitě zjevení, že viděla anděla, že to pořád opakuje.“

„Marie byla odřená? Takže z toho kola spadla?“

„Ona se asi odřela cestou dolů, pořád prý klopýtala. Hanka ji musela za sebou táhnout, že prý byla celá tumpachová. A ještě musela táhnout to kolo v druhý ruce.“

„Takže Marie svěřila babičce, co jí anděl pověděl? Řekla to i vám?“

„Ne, celý to pověděla až později. Hanka nevěděla, co má dělat, a začala obcházet sousedy, nakonec zavolala faráře a já mezitím Mařenku hlídala. Byla už klidnější, ale pořád ležela a koukala do prázdna. Když jsem se jí snažila ptát, říkala jen, že to byl anděl. Spíš to jen tak šeptala pro sebe. Mezitím se tam nahrnuli sousedi, aby se na ni podívali. Křížovali se a překřikovali, až jsem se zvedla a řekla jim, ať jí dají pokoj, a vystrčila jsem je ven. A potom dorazil Rovenský, farář, a vyhnal i mě s Hankou.“

„Co tam s ní ten Rovenský dělal?“

„Prý si tam s ní povídal o tom, co viděla. A ona mu všechno řekla – jak se ten anděl objevil u kapličky a byl celý v bílém, že měl dlouhý zlatý vlasy a byl moc krásný. On nám to všechno vyprávěl, když vyšel ven. Že anděl Mařence předal nějaký tajemství a že to musí všechno říct biskupovi v Budějicích.“

„Ptali jste se ho, co si o tom myslí?“

„Od začátku věděl, že je to zázrak. Ale taky říkal, že dokud se to neprověří, tak nám nemůže nic víc povědět. Že to musí rozhodnout biskup.“